

at vide om, hvad en Ejendom er værd. Vi vide alle, naar vi faa en Vurderingsforretning i Haanden, selv om den selvfølgelig altid er gjort af de Mænd, der have affattet den, under Lovens Ed, at den alligevel er af en saadan Beskaffenhed, at man, naar man vil vide, hvad Ejendommen effektivt er værd, maa subtrahere med et eller andet Beløb, som dog i mange Tilfælde maa bero paa et Skøn. Men sikkert er det, at saavel i By som paa Land, det vil vist ingen bestride, ere Vurderingerne gennemgaaende for nøje. Det, som jeg derimod gerne vil holde mig til — og jeg tror ikke, at man kan basere en Kalkule over den fremtidige Indtægt af ny Skatter paa noget andet Grundlag — er det statistiske Materiale, vi have liggende for os, og som godtgør os, hvad Salgspriserne have været. Derved fastslaas den effektive Værdi, Salgsværdien af de Ejendomme, der have skiftet Ejere f. Eks. i de sidste 4—5 Aar. Da komme vi til det Resultat, hvis vi tage de sidste Aar, for hvilke der foreligger Opgørelse, at den gennemsnitlige Pris pr. Td. Hartkorn af almindelig Gaardhartkorn, d. v. s. fra 1 Td. opad, har været uden Besætning og Inventar 5,246 Kr., det er Gennemsnittet i Aarene 1895—98 for samtlige Salg af Gaarde i dette Tidsrum. Dertil maa jo saa lægges et Beløb, enten efter Beregning eller efter Skøn, som angiver Værdien af Besætning og Inventar, hvis man vil og skal vurdere paa det Grundlag, som Lovforslaget har, saaledes som det er affattet af Landstinget. Og der tror jeg ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg ansætter Værdien i Gennemsnit for Besætning og Inventar paa en Landejendom til 1,200 à 1,300 Kr. pr. Td. Hartkorn; derved komme vi altsaa netop til 6,500 Kr. i Gennemsnit. Der er jo ogsaa fra flere Sider gjort den Bemærkning mod Ejendomsskylden og den Maade, hvorpaa den vil komme til at virke, at den, som det blev sagt af et æret Medlem oppe i det andet Ting, vender den tunge Ende nedad. Jeg skal indrømme, at saaledes er det jo i Virkeligheden, i alt Fald for en overfladisk Betragtning. Men jeg kan under Tilslutning til, hvad jeg hørte i Gaar af det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgekreds (Dalsgaard), og hvad der er gentaget i Dag af et æret Medlem, vistnok det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgekreds (Bjerre), ganske sige det samme som de, at vil man have en Værdibeskatning, er det jo Værdien, der skal beskattes; om Værdien er stor eller lille, spiller i Virkelig-

heden ingen Rolle. Rationelt set er der ingen Grund til at gøre store Ophævelser over, at enhver Ejendomsbesidder skal svare Skat af den Værdi, hans Ejendom har, fordi det jo er Grundlaget for hele Beskatningen. Og det forekommer mig, at naar man kan komme bort fra al Uretfærdighed, endogsaa i den Grad, at en Ejendom ude paa Alheden og en Ejendom paa Kongens Nytorv nøjagtig betale den samme Skat af hver 1,000 Kr.s Værdi, uanset at de ligge under saa forskellige Vilkaar, kunde der være Tale om, at man havde naaet noget, der ligner Idealet i Retning af Retfærdighed, og at man derfor ikke burde benytte dette Udtryk om det udmærkede Projekt, som var kommen fra Skattekommissionen. Men paa den anden Side vil jeg godt give de Herrer Ret i, at rent praktisk set, kunde der være Grund til at gaa maaske endogsaa lidt videre end det, Regeringen og Landstinget har gjort, til Lettelse for de smaa Ejendomme — af rent praktiske Hensyn for at fremhjelpe netop det samme, som vi jo for et Par Aar siden vare enige om her og enige med det andet Ting og Regeringen om, at ofre adskillige Millioner paa, nemlig at ophjelpe Husmandsbruget, at støtte og hjelpe Husmandsbruget. Ja, jeg maa minde om, at det jo ikke er det eneste, vi have gjort, da vi vedtog Loven om Statslaan til Oprettelsen af ny Husmandsbrug. Vi have jo allerede for mange Aar siden givet Husmændene her i Danmark en ekseptionel Stilling gennem de to Kreditforeninger. Kort sagt, af saadanne praktiske Grunde kunde jeg for mit Vedkommende meget vel gaa med til at indføre Modifikation, man kalde det stigende eller faldende Skala, som man vil, det bliver mig det samme, Resultatet bliver praktisk det samme. Jeg kunde godt gaa med til at lette den ny Skat for Husmændene i Danmark; jeg tror, det vilde falde ganske godt i Traad med, hvad Lovgivningsmagten har været enig om ved de nævnte Lejligheder, og ved forskellige andre Lejligheder, hvor man har haft den samme Opfattelse, nemlig den, som jo heller ikke kan bestrides, er rigtig, at den mest intensive Brug af vort Fædrelands Jord bliver i det hele og store gjort af Danmarks Husmænd. Og dette er for mig tilstrækkelig Grund til, at jeg, som sagt, rent praktisk set, godt kunde være med til at gaa imod den korrekte og fuldtud retfærdige Metode at lægge lige Skat paa lige Værdi overalt, uanset om det er en stor eller lille Ejendom. Jeg hørte i Gaar — men desværre,